Solomon Blumgarten (1870-1927)

Une satire de l'East Side

Yehoash (1870-1927)

Yehoash est le pseudonyme de Solomon Blumgarten, connu aussi sous le nom de Solomon Bloomgarden, poète yiddish, érudit et traducteur de la Bible.

Il émigre aux États-Unis en 1890 et s'installe à New York. Il est d'abord homme d'affaire pendant une décennie, puis commence à écrire à plein temps en 1900 alors qu'il est atteint d'une tuberculose.

***Lorsqu'il meurt brutalement à son domicile du Bronx, il est éditeur pour le journal* The Day.**

Langlisse et Dubourdon

וחלקלקות און זמזומים

איסט–סײַדער טיפּן

וחלקלקות און זמזומים,
צוויי פֿאַרברענטע,,איסט–סײַד–"איסטן,
האָבן תּמיד זיך געאַמפּערט
און געפֿירט אַ קאַמף אַ וויסטן...
קוים נאָר האָט מען זיך באַגעגנט,
הייבן אָן שוין די דעבאַטן,
און עס פֿליען אין דער לופֿטן
הונדערט–פּודיקע ציטאַטן...
פֿײַערדיקע אַרגומענטן
שיסן פֿון די מויל–קאַנאָנען,
יעדער שאָס באַשטייט נישט מינדער
ווי פֿון זיבן לעקסיקאָנען...
און פֿון שעקספּיר און קאָנפֿוציוס,
און פֿון האָמערס איליאַדע,
און פֿון גאָרקי, און פֿון רמב"ם,
און פֿון קאַרל מאַרקס, אַוודאי.

אַז מע שוינט זיך ניט, חלילה,
קענט איר דאָך פֿאַרשטיין ממילא.
אָט כּדומה איז אַ בײַשפּיל
וואָס מע רופֿט זיך : לומפּ, נבֿלה,
דראָנג, דובינע, איגנאָראַמוס,
שאַרלאַטאַן, אומזיסטער עסער,
גנבֿ, שורקע און פֿאַררעטער,
אָדער פּשוט — מענטשן–פֿרעסער.
אָבער העפֿלעך זײַנעןביידע,
ווי פֿאַר דזשענטל–לײַט געהעריק;
וחלקלקות זאָגט : איך בעט דיך,
פֿרײַנד זמזומים, ווער אַזש נהרג...
און זמזומים ענטפֿערט פֿרײַנדלעך:
ס'איז דער ווּנטש פֿון מײַן נשמה,
אַז מײַן זיסער וחלקלקות,
דו, זאָלסט גיין אין דער אַדמה.

ווײַטער גייט עס ניט חלילה,
כאָטש מע רײַסט זיך ווי די הענער,
דען זמזומים — וחלקלקות
זײַנען ביידע ערן–מענער.

Langlisse et Dubourdon, deux istes de l'East Side, se livrent depuis toujours des combats acharnés.
Dès qu'ils se voient, éclate le débat, à coups de citations de cent tonnes. Leurs bouches échangent un feu nourri ; dans chaque tir, pas moins de sept encyclopédies.
Et du Shakespeare et du Confucius, Homère, Gorki et Maïmonide, sans oublier, bien sûr, Karl Marx.

On ne se fait pas de cadeau.
Défilent des noms d'oiseaux : gredin, charogne, bûche, ignorant, charlatan, pauvre animal, voleur, larron, traître, ou alors simplement cannibale.

Mais tous deux demeurent polis, comme il sied à des gentlemen :
Langlisse dit :
"Je t'en prie, Dubourdon, crève bouche bée".
Et Dubourdon, amical, répond :
"Je voudrais, mon gentil Langlisse, que ce sois toi qu'on enterre".

La chose n'ira pas plus loin.
Même en se disant des horreurs, tant Dubourdon que Langlisse sont surtout des hommes d'honneur.

Source : Yitskhok Niborski